

๑๒

ทำ จิต ให้ เลื อ ม ไ ส

เพราะเหตุที่จิตฟุ้งไส สัตว์บางพวกในโลกนี้
เมื่อแตกกายทำลายขันธ ย่อมเข้าถึงสุคติโลกสวรรค์

ทำจิตให้เลื่อมใส

๑๒๕

วัตถุประสงค์การเกิดมาของชีวิตทุกๆ คน ก็เพื่อกระทำพระนิพพานให้แจ้ง พระสัมมาสัมพุทธเจ้าในครั้งที่ท่านยังเป็นพระบรมโพธิสัตว์อยู่ เมื่อเกิดมาในโลกมนุษย์ ท่านก็ทำแต่ความดีเรื่อยไปจนกระทั่งหมดอายุขัย และตลอดระยะเวลานั้นท่านไม่เคยละเลยต่อการฝึกฝนใจให้หยุดนิ่ง ทรงทำอย่างนี้ทุกภพทุกชาติ จนบารมีของท่านเต็มเปี่ยมบริบูรณ์ และได้ตรัสรู้เป็นพระอรหันตสัมมาสัมพุทธเจ้า เป็นบรมครูของเรา สั่งสอนสัตว์โลกให้เข้าถึงธรรมตามพระองค์ไปด้วย ดังนั้นเราควรหมั่นฝึกใจให้หยุดนิ่งกัน

พระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสไว้ใน อังคุตตรนิกาย เอกนิบาตว่า

**“เจโตปสาทเหตุ เอวมิธกัจเจ สตตะ กายสุส เกหา
ปรมมรณา สุกตฺติ สคฺคํ โลกํ อุปปชฺชนติ**

**เพราะเหตุที่จิตผ่องใส สัตว์บางพวกในโลกนี้ เมื่อ
แตกกายทำลายขันธ์ ย่อมเข้าถึงสุคติโลกสวรรค์”**

เวลาในช่วงสุดท้ายของชีวิต ก่อนที่จะหลับตาลาโลก เป็นช่วงเวลาที่สำคัญ จะเป็นเครื่องวัดการกระทำของเราทั้งหมดที่ได้ทำมาตลอดชีวิตว่าจะไปสู่สุคติโลกสวรรค์ ไปเสวยสุขอยู่ในสัปปายะภูมิ หรือจะพลัดไปสู่อบายภูมิ เพื่อไปรับวิบากกรรม

ทำจิตให้เลื่อมใส

๑๒๖

ที่ทำไว้ บรรพบุรุษ ปู่ ย่า ตา ยาย ของเราได้สอนไว้ว่า
ให้นึกถึงพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์เอาไว้ให้มันติด
ใจจะได้มีที่ยึดเหนี่ยวก่อนจะสิ้นลมหายใจ ละโลกจะได้ไปสู่สุคติ

พระพุทธองค์จึงตรัสไว้ว่า จิตเต อสงฺกิลฺลฺเจ สุคติ
ปาฏิกฺขชา เมื่อบุคคลมีจิตผ่องใสไม่เศร้าหมอง ย่อมมีสุคติ
เป็นที่หวัง พระองค์ทรงสอนให้เราทำใจให้ผ่องใส นึกคิดแต่
เรื่องที่ดีๆ เป็นบุญกุศล นึกถึงธรรมะ นึกถึงพระรัตนตรัย ยิ่งถ้า
หากเราเข้าถึงพระรัตนตรัย มีพระรัตนตรัยเป็นอารมณ์ ใจติด
แน่นเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน ซึ่งมีความบริสุทธิ์ผ่องใส สามารถ
จะปิดประตูบาปกรรมได้ ละโลกแล้วจะไปสู่สุคติภูมิแน่นอน

*เหมือนในสมัยหนึ่ง ในแคว้นอัลลกะปปะได้เกิดข้าวยาก
หมากแพง เนื่องจากฝนไม่ตกต้องตามฤดูกาล อหิวาตกโรค
ได้แพร่ระบาดไปทั่วเมือง ผู้คนล้มตายลงเป็นจำนวนมาก จนต้อง
มีการอพยพไปอยู่เมืองอื่นแทน ในจำนวนชาวบ้านที่อพยพหนี
ไปนั้น มีชายคนหนึ่งชื่อโกตุหลิก พร้อมทั้งภรรยาและลูกน้อย
คนหนึ่ง ก็ได้อพยพไปอยู่ที่เมืองโกลัมพีที่ห้อมล้อมด้วย ไม้ดอกไม้
ประดับมาหลายวันจนเสบียงหมดลง จึงถูกความหิวคุกคาม
ไม่มีแรงจะอุ้มลูกเดินทางต่อไปได้

ทำจิตใจให้เลื่อมใส

๑๒๓

สามีจึงบอกรรยาว่า “ถ้าเรายังมีชีวิตอยู่ เราก็ยังสามารถที่จะมีลูกได้อีก เราทิ้งลูกไว้ที่นี่เถิด” แต่ธรรมชาติดวงใจของผู้เป็นแม่ ย่อมมีความรักความปรารถนาดีต่อลูกน้อยยิ่งกว่าชีวิตของตน ภรรยาจึงไม่ยอมทอดทิ้งลูก ได้กล่าวทัดทานสามีว่า “ฉันไม่อาจจะทิ้งลูกผู้เป็นดังดวงใจได้ ฉันจะอุ้มลูกเอง”

สองสามีภรรยาได้ผลัดเปลี่ยนกันอุ้มลูกน้อย ฝ่ายสามีก็เกลี้ยกล่อมภรรยาบ่อยๆ ว่า “ถ้าเรายังมีชีวิตอยู่ เราก็ยังสามารถมีลูกใหม่ได้ ลูกคนนี้อะไรเอาไว้เป็นภาระเลย” แต่ภรรยาก็ได้ทัดทานไว้ทุกครั้ง เด็กน้อยได้ถูกเปลี่ยนกันอุ้มจนเหนื่อยอ่อนนอนหลับอยู่ในอ้อมแขนของผู้เป็นพ่อ สามีรู้ว่าลูกชายหลับแล้ว จึงปล่อยให้ภรรยาเดินนำหน้าไปก่อน แล้วได้วางเด็กให้นอนตากแดดอยู่บนหนทาง

ภรรยาเมื่อเดินไปได้สักครู่ใหญ่ เหลียวหลังกลับมาเพื่อจะอุ้มลูก แต่ไม่เห็นลูกจึงถามสามีว่าลูกอยู่ไหน สามีบอกนอนหลับอยู่เลยไม่ได้อุ้มมา เมื่อเดินกลับไปหาลูก เด็กน้อยได้เสียชีวิตลงเสียแล้ว ภรรยาจึงรู้สึกเสียใจมาก ที่ลูกต้องมาตายอย่างอนาถ และด้วยกรรมที่ทิ้งลูกในครั้งนี้ ทำให้นายโกตุหลิกต้องถูกทรมานถึง ๗ ชาติด้วยกัน

สองสามีภรรยาได้เดินทางไปจนถึงบ้านของคนเลี้ยงโค

ทำจิตให้เลื่อมใส

๑๒๘

นายโคบาลเห็นสามีภรรยาผู้นำสงสาร เดินทางมาด้วยความเหน็ดเหนื่อยหิวกระหาย จึงได้อนุเคราะห์ด้วยการให้รับประทานข้าวปายาสและเนยใสตามชอบใจ เนื่องจากนายโกตุหลิกอดอาหารมาหลายวัน จึงทานข้าวปายาสไปมากจนแน่นท้อง แล้วนั่งดูนายโคบาลปั้นข้าวให้นางสุนัขตัวหนึ่ง ซึ่งนอนอยู่ใต้โต๊ะ จึงคิดว่า นางสุนัขตัวนี้ ยังมีความสุขสบายกว่าเรามีอาหารกินทุกวันโดยไม่ลำบาก

พอตกตอนกลางคืน เนื่องจากนายโกตุหลิกับประทานอาหารมากเกินไป อาหารจึงไม่ย่อย เกิดความอึดอัดทรมานทรมายจนสิ้นใจในคืนนั้น แต่ก่อนตายนายโกตุหลิกมีจิตผูกพันกับสุนัข จึงได้ไปเกิดในท้องของสุนัขตัวนั้น ส่วนภรรยาได้ทำมาปนกิจศพสามีเรียบร้อยแล้ว ก็รับจ้างอยู่ในบ้านของนายโคบาลนั้น

พอกาลล่วงไป ๖-๗ เดือน นางสุนัขก็คลอดลูกออกมา นายโคบาลได้เลี้ยงดูลูกสุนัขอย่างดี จนเป็นสุนัขโกตุหลิกแสนรู้และทุกๆ วันจะมีพระปัจเจกพุทธเจ้ามาฉันภัตตาหารที่บ้านของนายโคบาลท่านฉันแล้วก็จะให้ก้อนข้าวแก่ลูกสุนัขเป็นประจำ ทำให้ลูกสุนัขเกิดความรักในพระปัจเจกพุทธเจ้าเป็นอย่างยิ่ง เวลานั้นนายโคบาลจะไปนิมนต์พระปัจเจกพุทธเจ้ามาฉันที่บ้านก็จะพาสุนัขติดตามไปด้วยทุกครั้ง

ทำจิตให้เลื่อมใส

๑๒๕

วันหนึ่ง นายโคบาลกราบเรียนพระปัจเจกพุทธเจ้าว่า “ถ้าวันไหน ตนไม่ว่าง ก็จะทำให้สุนัขตัวนี้ไปนิมนต์” เพราะฉะนั้น ในวันที่นายโคบาลติดภารกิจ ไม่สะดวกที่จะนิมนต์ท่าน สุนัข แสนรู้จะวิ่งไปที่กุฏิของท่าน แล้วนั่งอยู่หน้าประตู เท่า ๓ ครั้ง ให้ท่านรู้ว่ามานิมนต์ไปฉัน พระปัจเจกพุทธเจ้าจะไปรับบิณฑบาต เดินทางไปพร้อมกับสุนัขเป็นประจำ

อยู่มาวันหนึ่ง พระปัจเจกพุทธเจ้าต้องการจะทดลองสุนัข จึงแกล้งเดินไปอีกทางหนึ่ง สุนัขเห็นพระปัจเจกพุทธเจ้าเดิน ผิดทาง ก็วิ่งไปขวางข้างหน้าท่านแล้วก็เห่าให้กลับเข้าทาง แต่พระปัจเจกพุทธเจ้าก็แกล้งเดินต่อไปอีกหน่อย สุนัขก็วิ่ง ไปคาบขायจิวรอุตทานมาในทางที่เคยเดินเป็นประจำ แล้วใน ระหว่างทางก็คอยเห่าไล่สัตว์ร้ายให้หนีไป จะได้ไม่มาทำ อันตรายท่าน มันได้ทำหน้าที่นี้ด้วยความเคารพเลื่อมใสใน พระปัจเจกพุทธเจ้า

เมื่อออกพรรษา ถึงคราวจิวรกฐิน พระปัจเจกพุทธเจ้า ได้อำลานายโคบาล เพื่อไปกรานกฐินกับพระปัจเจกพุทธเจ้าอีก ๕๐๐ รูป ที่ภูเขาคันธมาถน์ นายโคบาลกราบนิมนต์ท่านว่า “ขอพระองค์อย่าได้จากไปนานนัก ได้โปรดเสด็จกลับมาโปรด ข้าพระองค์อีกเถิด” พระปัจเจกพุทธเจ้าได้ให้ศีลให้พร แล้วก็ เหวะไปยังภูเขาคันธมาถน์ ส่วนสุนัขแสนรู้ได้ยืนอยู่ใกล้ๆ

ทำจิตให้เลื่อมใส

๑๓๐

ไม่สามารถจะพูดจาภาษามนุษย์ได้ จึงได้แต่เห่าหอนด้วยความ
อาลัยรักในพระปัจเจกพุทธเจ้า พอพระปัจเจกพุทธเจ้าลับ
สายตาไป สุนัขก็ขาดใจตายลง

ด้วยผลกรรมที่สุนัขมีใจผูกพันกับพระปัจเจกพุทธเจ้า
มีความเลื่อมใสในท่าน ทำให้ได้ไปเกิดเป็นໂມษกเทพบุตรผู้มีเสียง
ไพเราะ ในสวรรค์ชั้นดาวดึงส์ เพียงแค่กระซิบเบาๆ เสียงก็ดัง
ไปไกลถึง ๑ โยชน์ เมื่อพูดด้วยเสียงธรรมดา เสียงนั้นก็ดังกลบ
ทั่วทั้งสวรรค์ เป็นเสียงที่มีอานุภาพไพเราะเสนาะโสตมาก เพราะ
อานิสงส์ที่เห่าหอนพระปัจเจกพุทธเจ้าด้วยความเลื่อมใส

เพราะฉะนั้น ความเลื่อมใสในพระรัตนตรัย จึงเป็นทาง
มาแห่งมหากุศล นับเป็นบุญลาภอันประเสริฐที่เราได้เกิดมาเป็น
มนุษย์ มีโอกาสได้สวدمนต์สรรเสริญคุณของพระรัตนตรัย
เพราะบุญนี้จะช่วยปิดนรกเปิดสวรรค์ให้เรา จะทำให้เราเป็นผู้
สมบูรณ์ด้วยมนุษย์สมบัติ ทิพยสมบัติและนิพพานสมบัติ

ดังนั้น เมื่อเราได้โอกาสดีที่สุดคือได้กายมนุษย์ ก็ควรจะ
ทำความดีกันให้เต็มที่ เร่งสร้างบารมีทุกวันและทำให้ใจให้หยุดนิ่ง
ให้เข้าถึงพระรัตนตรัยภายในให้ได้ ให้เห็นพระธรรมกายใสสว่าง
อยู่กลางกายตลอดเวลา ถ้าทำอย่างนี้ได้ จึงจะได้ชื่อว่าเป็นผู้มี
ความเลื่อมใสในพระรัตนตรัยที่แท้จริง